

Sygn. akt I CZ 13/15

POSTANOWIENIE

Dnia 18 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tadeusz Wiśniewski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Irena Gromska-Szuster

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa W. J.
przeciwko Wspólnocie Mieszkaniowej B. w I.
o uchylenie uchwały,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 18 marca 2015 r.,
zażalenia powoda na postanowienie Sądu Apelacyjnego
z dnia 21 listopada 2014 r.,

**oddala zażalenie; zasądza od powoda na rzecz pozwanej
Wspólnoty kwotę 120 (sto dwadzieścia) zł tytułem kosztów
postępowania zażaleniowego przed Sądem Najwyższym.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny jako Sąd drugiej instancji, po przyjęciu, że skarga kasacyjna powoda jest niedopuszczalna z punktu widzenia art. 398² § 1 k.p.c., postanowieniem z dnia 21 listopada 2014 r. skargę tę odrzucił. Według Sądu, wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż 50 000 zł, bo zamyka się kwotą 33.349,21 zł (plus podatek VAT).

W zażaleniu powód domaga się uchylenia zaskarżonego orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Powód podważając zapatrywanie Sądu Apelacyjnego, zarzuca, że sprawa ma charakter niemajątkowy, a co najmniej mieszany. Abstrahując od kwestii, czy na gruncie kodeksu postępowania cywilnego sprawy mogą mieć charakter „mieszany” i co w ogóle kryje się pod tym pojęciem, stwierdzić przede wszystkim należy, że o majątkowym albo niemajątkowym charakterze spraw o uchylenie uchwał wspólnoty mieszkaniowej decyduje przedmiot zaskarżonej uchwały, to jest, czy dotyczy ona praw majątkowych, czy też niemajątkowych (uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2011 r., III CZP 126/10, mającej moc zasady prawnej; OSNC 2011, n 11, poz. 117 i powołane w niej inne orzeczenia). Podział praw na majątkowe i niemajątkowe na gruncie właściwego dla ich wyróżnienia prawa materialnego oparty jest na rozróżnieniu majątkowej lub niemajątkowej treści stosunków, których te prawa dotyczą albo na tym, czy prawa podmiotowe są bezpośrednio uwarunkowane ekonomicznym interesem uprawnionego podmiotu. Podział ten jest niezależny od charakteru samego uprawnienia do zaskarżenia uchwały. Według tych kryteriów do praw majątkowych zalicza się w szczególności prawa rzeczowe, ale także sprawy, w których zasadnicze znaczenie ma pierwiastek (czynnik) ekonomiczny.

Odnosnie do spraw o uchylenie uchwał wspólnoty mieszkaniowej (art. 25 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali, jedn. tekst: Dz.U. z 2000 r. Nr 80, poz. 903 ze zm.), a w konsekwencji w kwestii dopuszczalności czy też niedopuszczalności skargi kasacyjnej ze względu na wartość przedmiotu zaskarżenia linia orzecznicza Sądu Najwyższego w omawianym zakresie jest jednoznaczna i jednolita (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 lutego 2001 r., V CZ 4/01, OSNC 2001, nr 7-8, poz. 124; z dnia 11 lutego

2003 r., V CZ 208/02, nie publ.; z dnia 16 listopada 2006 r., II CZ 78/06, nie publ.; z dnia 15 lutego 2007 r. II CZ 124/06, "Izba Cywilna" 2008, nr 12, s. 49; z dnia 16 czerwca 2008 r., II CSK, nie publ.; z dnia 16 stycznia 2009 r., III CZ 43/08, nie publ.; z dnia 9 września 2010 r., I CZ 44/10, nie publ.; z dnia 22 marca 2012 r., IV CZ 148/11, nie publ.; a także uchwały Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2004 r., III CZP 100/03, OSNC 2005, nr 2, poz. 29 i z dnia 9 grudnia 2005 r., III CZP 111/05, OSNC 2006, nr 11, poz. 183).

Przedmiotem zaskarżenia skargą kasacyjną w rozpoznawanej sprawie jest wyrok Sądu Apelacyjnego z dnia 21 listopada 2014 r., oddalający apelację powoda W. J. od wyroku Sądu Okręgowego K. z dnia 26 września 2013 r., którym oddalono powództwo przeciwko Wspólnocie Mieszkaniowej „B.” w I. o uchylenie uchwały tej Wspólnoty z dnia 26 czerwca 2012 r. o sfinansowaniu ze środków Wspólnoty dwóch balkonów, przyległych do prywatnych mieszkań. Kwalifikacja charakteru zaskarżonej uchwały jest oczywista i nie budzi najmniejszych wątpliwości, skoro przedmiot zaskarżonej przez powoda uchwały pozostaje w bezpośrednim związku z jego ekonomicznym interesem. Przesądza to o majątkowym charakterze sprawy.

W tej sytuacji jedną z przesłanek dopuszczalności wniesionej przez powoda skargi kasacyjnej stanowi wartość przedmiotu zaskarżenia. Wprawdzie Sąd drugiej instancji nie określił jej w sposób kategoriyczny, lecz tylko przybliżony, jednakże okoliczność ta nie ma istotnego znaczenia. Wartość przedmiotu zaskarżenia jest bowiem ewidentnie niższa od kwoty 50.000 zł. Wynika ona wszak, co podkreślono w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia, z kosztorysu powykonawczego, a zatem kosztorysu sporządzonego już po zakończeniu robót remontowych. Koszt remontu spornych balkonów wyniósł 33.349, 21 zł (a nadto podatek VAT). Skoro zaś zgodnie z ustawą z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (tekst jedn.: Dz.U. z 2011 r. Nr 177, poz. 1054 ze zm.) najwyższa stawka opodatkowania wynosi 23 %, to tym samym łączna kwota kosztów tych robót zamyka się kwota około 41 020 zł (33.349, 21 zł plus 7670, 32 zł), a więc kształtuje się poniżej 50. 000 zł.

Wobec takiego stanu rzeczy Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 394¹ § 3 w zw. z art. 398¹⁴ k.p.c.).

Podstawę rozstrzygnięcia o kosztach postępowania zażaleniowego stanowił art. 98 § 1 i 2 w zw. z art. 394¹ § 3, art. 398²¹ i 391 § 1 k.p.c.